

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET. * SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

<p>Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.</p> <p>Előfizetési díjakat és hirdetésekért az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11. II. emelet 215.) fogad el.</p>	<p>MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.</p> <p>Nemtagoknak előfizetési díj: $\left\{ \begin{array}{l} \text{Egész évre 12 pengő.} \\ \text{Fél évre 6 pengő.} \\ \text{Külföldre egész évre 16 pengő.} \end{array} \right.$</p> <p>Allami alkalmazottaknak 50 %-os kedvezmény jár.</p>	<p>Verantwortlicher Redakteur: Dr. Emil Unger.</p> <p>Administration: Ungarischer Landesfischerei-Verein, BUDAPEST, Kossuth Lajos-tér 11. II. 215.</p>
<p>Szerkesztőség: Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.</p> <p>M. Kir. Halélettani és Szennyvíztisztító Kísérleti Allomás.</p>	<p>HALÁSZAT — (FISCHEREI)</p> <p>FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI</p> <p>Organ des Ungarischen Landesfischerei-Vereins Budapest.</p>	<p>Redaktion: Kgl. Ung. Versuchsstation für Fischereibiologie und Abwässerbe-seitigung, Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.</p>

TARTALOM: Halászati tilalom. — Hazai pisztrángtenyésztésünk irányelvei és kilátásai. Dr. Mika Ferenc és dr. Varga Lajos. — Halászati törzskönyvről. Stollmeyer Gáspár. — Társulatok—Egyesületek. — Újdonságok — Vegyesek — Árjegyzés — Hirdetések.

INHÄLTANGABE FÜR DAS AUSLAND: Schonzeit. — Richtlinien und Zukunft der ungarischen Forellenzucht. — Über die teichwirtschaftliche Buchführung. — Gesellschaften und Vereine. — Neuigkeiten — Fischpreise — Annoncen.

Halászati tilalom.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.
111718/1940 szám IV. B. 2.

Tárgy: az 1940. évi általános halászati tilalmi idő megállapítása.

Valamennyi vármegye alispánjának, törvényhatósági joggal felruházott városok polgármesterének és Budapest székesfőváros polgármesterének.

Értesítem Alispán (Polgármester) Urat, hogy az 1925. évi XLIII. t. c. 10. §-ában gyökerező jogomnál fogva az 1940. évi általános halászati tilalmat az ország összes nyíltvízeire elrendelem és annak tartamát f. évi május hó 10-től június hó 5-ig bezárólag terjedő 27 napban állapítottam meg. Ezen idő alatt nyíltvízből halat fogni nem szabad.

Az első bekezdésben elrendelt tilalom alól kivétnék 1. a folyóknak, holtágoknak és egyéb vízfolyásoknak országshálárt képező szakaszai, melyekre nézve az általános halászati tilalom nem vonatkozik.

Valamely vízfolyásnak országshálárt képező szakasza alatt azon folyómederrészt kell érteni, ahol a két ország közötti határvonal a vízfolyás közép vagy sodorvonalára esik.

2. A Velencei tó, melyre vonatkozólag az általános halászati tilalom azzal a megszorítással áll fenn, hogy az általános tilalmi idő alatt kizárólag csak síkvízen hűzőhálóval szabad halászni. Minden más halászási mód tilos.

3. A Ferenc csatorna magyar szakasza, melyre nézve az általános halászati tilalom nem vonatkozik.

4. A Balaton, melyre vonatkozó üzemtervszerű halászati tilalom április hó 1-től 30-ig tart.

5. A sebes- és szívárványos pisztrángra vonatkozólag a halászati törvények végrehajtása tárgyában kiadott 9500/

1926 sz. rendeletem 21. §-ában elrendelt tilalmi idő van érvényben, mely szerint a sebespisztrángot október hó 1-től január hó 15-ig, a szívárványos pisztrángot pedig március hó 1-től április hó 30-ig nem szabad fogni.
Budapest, 1940. április 6-án.

A miniszter helyett:
Nuszer s. k.
államtitkár.

Hazai pisztrángtenyésztésünk irányelvei és kilátásai.

Írták: Dr. Mika Ferenc és Dr. Varga Lajos (Sopron).

Ámde a tenyészetekben a hímek sem szabad figyelmen kívül hagyni. Általánosan elterjedt az a vélemény, hogy a kicsiny, fiatal hímek alkalmasak a megtermékenyítésre. Itt csak azt kell meggondolni, hogy Thumm vizsgálatai szerint a fiatal, kicsiny hímektől megtermékenyített, idősebb nőstények peléiből túlnyomóan hím ivadék fejlődött. Viszont Scheuring kimutatta, hogy a három és négyéves hímek termékenyítő sejtjei (spermái) a legmozgékonyabbak és a vízben a leghosszabb ideig megtartják helyváltoztató képességüket. Ebből a tapasztalatból következik, hogy lehetőleg ne használjunk fel a megtermékenyítéshez nagyon fiatal hímeket.

A pisztráng termékenysége és peléinek száma különböző körülményektől függ. Ezek között nagy a fontossága a víz oxigéntartalmának, továbbá táplálékkbőségének. Különösen az utóbbi tényező idézhet elő nevezetes változásokat. A pisztrángról például táplálási kísérletekkel már R a v a r e t — W a t t e l (1906) kimutatta, s eredményeit

azóta többen megerősítették, hogy a táplálék mennyisége a termelt pelék számát erősen befolyásolja. Ő egykoruna korú ivadékokat három csoportra osztva táplált. A legbőségesebben táplált csoport tagjai középértékben 910 érett petét raktak le, a félannyi táplálékkal tartott nőstények 320, és a negyedannyi táplálékon nevelt nőstények csak 105 érett petét termeltek. De azt is megfigyelte, hogy a bőséges táplálékkelvel nemcsak a termelt pelemennyiséget, hanem az ivarérettség korábbi elérését is kedvezően befolyásolja.

Amde különösen a pisztrángtenyészetekben óvatosan kell bánni a táplálással. Mert a kísérletek és megfigyelések azt is bebizonyították, hogy a túlságos táplálékosság a halak elhízásához és az ivarszervek (petefészkek, here) elzsírosodásához s azután ezek elcsökevényesedéséhez vezet, ami végeredményben a halak termékellenségét okozhatja.

Ikráit a pisztráng a víz sekélyebb, csak 20–30 cm. mély köves, kavicsos helyein rakja le, ahol a víz folyása eléggé gyors. Azon a helyen, ahol petéit elhelyezni akarja, lárkáknak gyors, erőteljes mozgásával és hasának fészkelődő tiprásával 20–50 cm. átmérőjű szabálytalan tojásdadalakú lapos gödröt váj ki. Ide rakja petéit s mulán azokra a hím rábocsátotta a «tejét», farkuszója segítségével durva törmelékkel belemeti. Ezt az elrejtést azonban felületesen kevés gondossággal végzi el s ezért nagyon sok pete a lerakott mennyiségnek telmes része egyéb halaknak, vízi madaraknak stb. zsákmányává lesz.

De a leivásra alkalmas helyet, a megfelelő vízszakaszt nagy körültekintéssel választja ki. Itt az ösztönös cselekedet célja az, hogy a kikelő ivadék számára megfelelő táplálék és biztonság álljon rendelkezésre. A kiválasztott hely rendszeren kavicspadok közelében van, ahol zöld növények nőttek s a víz sekély, tiszta, frissen csörgedező. Ezekben a helyeken a kikelő ivadék nemcsak táplálékot, védelmet, hanem oxigénben gazdag vizet is talál.

Az ivásra alkalmas helyek azonban gyakran távol esnek a tartózkodási helyről. A pisztrágnak azért ivás céljából sokszor nagy utakat kell megtenni, hogy ivóhelyet találjon. Némely vízben már a nyár végén vándorútra kél. Az ivásra alkalmatlan helyeken azért — ivás idején — hosszú szakaszokon kizárólag csak apró, még nem ivarérett, vagy meddő példányokat találunk. Régióta ismeretes, hogy vándorútjukon akadályokon keresztül is átküzdik magukat. Amde a kélméteres ugrásokra, amint azt még ma is nagyon sok könyvben olvashatjuk, nem képes. A legfőbb egy méter magas akadályokat azonban át tudja ugrani.

Az ivás rendszeren több napig tart, a nőstények ugyanis érett pelemennyiségüket nem egyszerre, hanem részletekben rakják le. Minden peterakás után fáradtság, kimerültség jelei látszanak rajtuk és ezen idő alatt táplálékot sem vesznek magukhoz.

Minden hainak s így a pisztrágnak petéje is csak akkor barázdálódik, csak akkor fejlődik tovább, ha a külső életfeltételek kedvezőek. A barázdálódáskor ugyanis szükség van meghatározott, a fajra jellemző *hőmérsékletre* bőséges *oxigénre*, a víz bizonyos fókú *sótartalmára*. A barázdálódó pete vizet és sóoldatot vesz fel, megduzzad és megnagyobbodik.

A pisztrángos vizek halasítása.

Amint az előbbi fejezetben, — a pisztráng szaporodásával kapcsolatban, összehasonlítható adatokkal alátámasztva előadtuk, — a *mesterséges* eljárás segítségével kitermelt eredmény mennyisége messze felülhaladja a természetes folyamat alatt létrejött szaporulatot. A mesterséges úton elvett, megtermékenyített és kikeltet ikrából az ember gondozása és felügyelete alatt jelentősen több ivadék kel ki és továbbfejlődése során jelentősen kevesebb pusztul el, mint a szabad természetben. Az eljárás maga nem költséges és aránylag egyszerű. Segítségével olcsón és könnyen lehet nagyszámú pisztrángivadékokat előállítani és azokat később megfelelő eszközökkel, veszély nélkül messzebb távolságra elszállítani. A keltelést és az ivadék gondozását ismeltetni messzemenő volna, meghaladná dolgozatunk keretét. Egyes részleteire a «Halászat» 1938-as évfolyamában, «A sponkoidai pisztrángtenyésztés és ennek tanulságai» cím alatt megjelenő szakkönyvünkben már kitértünk. Jó és korszerű szakkönyvek is ismertetik ezt s azok részletes és kimerítő utasításokat tartalmaznak.

Arról is megemlékeztünk, hogy egy csak kissé erősebben halászott vízben bármilyen jó és alkalmas is legyen az, ha csak a természetes szaporulatra támaszkodunk, a pisztráng-állomány rohamosan fogyatkozik. Rövidesen annyira

megesappan, hogy a víz természetes tápláléktermelő képességében rejlő érték nagyrésze a gazdaságos hasznosítás szempontjából veszendőbe megy. Kárba vész egyuttal minden munka, befektetés, amit a halállomány jobb fejlődése érdekében az egyes tényezők kedvező befolyásolására fordítottunk. Láthatjuk tehát, hogy a víz táplálékdús volta és egyéb kedvező adottságai még nem jelentenek egyet a gazdasági értelemben vett termékenységével. A pisztrángos víz rendelkezése a gazdálkodás szempontjából nézve nem az állomány kímélére, hanem a termelés, az okszerűen űzött halászat. Termelői célunkat csak úgy valósíthatjuk meg, ha sikerül a vízből a lehető legrövidebb idő alatt a legkedvezőbb értékesíthető nagyságra felnevelt halakból nagy és állandó mennyiséget: *termést kihozni*.

A pisztráng természetes szaporodása a fenti célkitűzést nem elégíti ki, mert az nem csak elégtelen, hanem egyáltalán bizonytalan is. Olyan tényezőktől is függ, amelyeket nem tudunk megváltoztatni. Ezért mesterséges beavatkozásra van szükség, hogy a víz gazdaságos hasznosításához szükséges kellő utánpótlást biztosíthassuk. Ezt az utánpótlást, a mesterségesen kikeltet, illetve nevelt pisztrángivadék állandóan ismételt kibocsátása: *a halasítás révén érjük el*.

Amikor a mesterségesen kikeltet pisztrángivadék szikzacskójának kétharmadrészét felemészlette és a keltető edényben függő úszkálni kezd, akkor alkalmas helyen, már a szabad vízbe is ki lehet bocsítani azt. Az ivadék ilyenkor már mintegy 15 mm. hosszú, kb. 0.5 gr. nehéz, állászó, a nyaka alatt kezdődő szikzacskó jól kivehető. Az ivadékok azonban a keltető edényből mesterséges árkokba, tavakba helyezve, tovább is neveljük. A mesterséges környezetből, fejlődése során bármikor szabadon bocsátható.

Annak a kérdésnek az eldöntése, hogy valamely víz halasítása a fejlődés minő stádiumában lévő egyedek (zsenge, vagy fejlett ivadék) által gazdaságos és célravezető, mindig a szóba jövő életér adottságától függ. Fejlődésének folyamán a pisztráng igényeinek mértéke is módosul életterével szemben. Az ivadék más életmódot folytat, mint a kintött egyedek és ennek megfelelően mások azok a feltételek is, amelyekhez fejlődése kötvé van. A szabad vízben a felrepedt peteburokból kikelt pisztrángivadék élete első időszakát azon a helyen tölti el, ahol először pillantotta meg a napvilágot. Szóval a víz sekély folyású részein, kavicsok, kődarabok hézagai között. Mikor szikzacskójának részbeni felemészítése után szabadon tud mozogni, táplálék után néz. Ennek során a testvérek lassan szétkülönülnek, eloszlanak. Eleinte a víz sekély részein tartózkodnak. A víz sekélyesége megóvjá az ivadékok felnevelt fajlásai falánkságtól. A vízfenéket borító kavicsok, kövek jó búvóhelyet biztosítanak, védik a túlságos és ártalmas fénytől is. A növényzettel benőtt részekben nyugodtan gazdag az állati élet. Itt bőven tenyésznek a számára táplálékul szolgáló különböző állati szervezetek. A nyár folyamán 3–7 cm.-re növekedve, a kishalak elhagyják az ivási területet, lassan lefelé húzódnak és a nagyobb mélységű vízréseken telepsznek meg.

Láthatjuk, hogy a zsenge ivadéknak életterével szemben olyan különleges kívánalmak vannak, amelyeket a halasítás alkalmával tekintetbe kell vennünk. Ez csak akkor vezet sikerre, ha olyan környezetbe helyezük ki a kis halakat, amelyben természetes viszonyok között élnek. Ezért a zsenge ivadékkal történő halasítás egyedül csak abban az esetben eredményes, ha vizük felső folyásán, vagy állandó vízi mellékágaiban, hosszabb szakaszokon, sekély, frissen mozgó kavicsos vagy köves fenekű, növényzettel benőtt részek találhatók. A zsenge ivadékok csak tavasszal használhatjuk fel a halasításhoz, mert egyedül csak ebben az időszakban állnak rendelkezésre ilyen fejlettségű halak. A korai évszakra való tekintettel a zsenge ivadékkal csak olyan vizeket lehet benépesíteni, amelyekben ilyenkor a hóolvadást követő árvek már levonultak és hőmérsékletük már elég magas ohhoz, hogy bennük az ivadék táplálékul szolgáló állatvilág bőségesen kifejlődjék.

Ezen okok miatt csak az előhegységek és dombvidékek vízei jöhetnek tekintetbe. Ezekben a tájakon folyó vizek legtöbbszörnek vannak olyan mellékágai, kisebb patakok réteken kibuggyanó u. n. limuokéan jellegű források alakjában, amelyek sohasem áradnak meg. Különösen az állandó hőmérsékletű források megtelepedik az ivadék számára, mert ezekben télen sem szűnnek az élet. A jégtakaró alatt is számos növény zöldel és ezek levelei, ágai között számtalan rovarláca, rákállat nyúzsóg. Egyetlen hőmérsékletű vizükben a nyári magas hőmérsékletet kerülő, hideget kedvelő u. n. hideg-stenothermás szervezetek mellett ott találjuk

azokát a fajokat is, amelyek a tél hidege elől keresnek menedéket.

Az ivadék szállítására és számlálására alkalmas eszközökről később részleteiben megemlékezünk.

Nagyon fontos, hogy a kihelyezésre kerülő zsenge ivadék már annivara felett legyen, hogy fűrgén mozogni tudjon ellenkező esetben na'okig fekvő ma'ra a víz fenekén és így nagyszámú ellenségeinek könnyen áldozatul esik. Mint azt később látni fogjuk, a kihelyezendő ivadék mennyisége a víz gazdaságos kihasználása szempontjából igen nagy szerepet játszik. Ezért a beteg, vagy a szállítás által nagyon megviselten érkező halakat ne bocsássuk ki, nehogy a termelés felytonossága rökkenőt szenvedjen. Vizsgáljuk meg a kihelyezésre szánt halakat Konoglassuk meg újunkkal a szállító edény falát: ha az ivadék egészséges, életerős, akkor a rázkódtatásra az egész csapat ijedten össze-vissza uszkal és porcekiig tart, míg újra megnyugszik és össze-vero'dik. A le'eg példánvok elkülönülnek társaiktól. Beteges állapot jelei — Buschkiel szerint — az is, ha az ivadék egyedei úszóikat állandóan összehúzza tartják, vagy ha a halak, kivéve a zsenge ivadékokat, a szállítóedényben, oldalukon vagy hátukon fekszenek. Nagyon fontos tehát hogy a kihelyezésre szánt ivadékok megbízható, gondos szakértelmmel kezelt tenyészetekből szerezzük be. A zsenge ivadékkal kapcsolatban meg kell emlékeznünk arról, hogy az újabb vizsgálatok tévesek mi'of'e'lék azt a né'e'e', mely szerint a szabad vízbe kihelyezni szánt zsenge ivadékok előzetesen nem szabad et'e'ni, mert ezáltal a táplálék-szerzési ösztöne csökken. Ellenkezőleg, az ivadékokat a kihelyezés előtt etetni kell, mert így fejlődése sokkal erőteljesebb és szervezete a betegségekkel szemben ellentállóbb. A pisztrángivadék természetes körülmények között az ikrából való kike'és után hamarosan táplálkozni kezd. Heim Walter (mint azt a Nersheimer közli) megállapította, hogy az ivadék már akkor étvágyat mutat és elkapkodja a víztől eléje sodort apró állatokat, mikor szikzaeskójának nagyobb része megvan és még ennek súlvtól és gyengeségtől tehetetlenül hever a víz fenekén. Ez a megállapítás megváltoztatta a tenyésztők által régebben köve'e'tt eljárást, amennyiben manapság az ivadékokat már a kihelyezés előtt etetni szokták. Arra nézve, hogy mennyivel életerősebb a kihelyezés előtt már etetett ivadék, utalunk Schäpferclaus kísérletére. Schäpferclaus az eberswaldi erdészeti főiskola kísérleti telepén megállapította, hogy az etetett sebespisztráng ivadékból 40%, a nem etetettből pedig 50% pusztult el. Az éhez-tetett ivadékok aránytalanul nagy fejről és sovány test-léről könnyen felismerhetjük. Sok csalódástól óvjuk meg magunkat, ha vizeink halasítására nem ilyen *gyenge* anyagot használunk fel!

Az ivadékokat ne helyezzük ki egy helyre, hanem osszuk el az egész rendelkezésre álló alkalmas területen, mert a kellő táplálékot csak így biztosíthatjuk számukra. A pisztráng fejlettebb ivadéka, ellentétben pl. a pontyfélék ivadékaival, nem él rajokban. A családi kötelék csak igen rövid ideig köt össze őket. Amint mozogni képesek és táplálék után nézhetnek, elválnak egymástól, minden egyed önálló életet folytat. Sokat egy helyen már azért se helyezhetünk ki egymás mellé, mert a szét-növéés igen nagy-mérvű köztük és a gyorsabb növekedésű egyedek nagy pusztítást okoznak fejlődésben visszamaradt testvéreik között.

(folyt. köv.)

Halászati törzskönyvről.

Irla: Stollmayer Gáspár m. kir. jószágfelügyelő.

A halászatot foglalkozó szakirodalomban mindenkor olyan írőkkel találkozunk, akik a halakat ismerik, életükkel foglalkozni szeretnek. A hal kedvelő ember is kétféle, vagy gyerek korban víz mellett növekedett fel, akit a sors bárhová is vet, nem felejtí el a vízi élet szépségeit és oda vissza vágyik. A másik, aki beosztásánál fogva — mondhatnám — «hivatallól» kezd meg a foglalkozást a haltenyészéssel. Ez utóbbi is rövid idő alatt olyan rabja lesz ennek a «kötelességszerű» foglalkozásnak, hogy igen sokszor kiül a víz partjára, mert ott pihen, szórakozik s mégis dolgozik. Vonatkozik ez a megállapításom az egyszerű cse-lédemberre is. Soha olyan élénkséget, soha olyan érdeklődést még munkája iránt nem tapasztaltam, mint egy halászatnál.

Mi okozza ezt? A víz alatti ismeretlen, a rejtély!

Szabad-e, hogy a haltenyésző gazda ismeretlenül dolgozzon? Hiszen a természet úgy is tartogal a víz alatti rejtélyeket, de amit ismerhetünk, azt mégis kell ismernünk, mert anélkül nemhogy fejlődés hanem banvatlás fog bekövetkezni. Fokozni kell a termelést, belterjességre kell törekedni. Úgy gondolom, ennek első alapfeltétele, hogy megbízható feljegyzéseink legyenek úgy a ma'sunk okulásá-ra, mint utódaink részére, nehogy azoknak előlrol kelljen kezdeni, amit mi hosszú tapasztalások után már biztosnak veszünk.

Az alábbiakban ismertetni fogom az általam készített Halászati törzskönyvet, hogy ahol még nincs, a felfek-tetéshez alapul szolgáljon.

1. Tartalomjegyzék.
2. Halastavak története (Építési ideje, építési költségek, terület, tenvész irány stb.).
3. Takarmányozási tervzet (Mit tervezek e'elni, e'e-tés elosztása pl. május 5%, június 15%, július 30%, augusztus 35%, szeptember 15%. — Kat. holdan-danként 6-8-10-12q-t)
4. Benépesítés (I. Táblázat I. a 44. oldalon.)
5. Lehalászás (II. Táblázat.)
6. Lehalászási összesítő (Ha több ló van III. Tábl.)
9. Zárszámadás évenként (Bevétel: Lehalásztól hal értéke. Kiadás: A be'ekte'e'l öke kama'a 3-6%-ig, építmények leltári tárgvak amortizációja élettartamuk szerint, ennek kama'a. Behelvezet hal értéke. Földhasználati díj. Takarmányvétel. Ete'ési, halászati költség stb. Tiszta jövedelem összesen, kh-ént.)
10. Termelési megfigyelések (Pl. K. h-ént elhelyezhető ragadozók száma. Kártevők elleni védekezés stb.)
11. Kísérletek (Étetési, kiválasztási stb.)
12. Halbetegségek és védekezések ellene.
13. Halastavak karbantartása (Tavak töltése, töltések ellenőrzése, téli kezelés stb.)
14. A halastavakra vonatkozó okiratok, engedélyek.

Természetesen ezt minden haltenyésző, a saját érdeke, vagy ízlése szerint szűkítheti vagy bővítheti, de elkészítését és pontos vezetését mindenkinek hátra ajánlhatom, hogy tiszta képet nyerjen üzemének minden mozzanatáról. (Pl. Behelvezek egyik tavamba kh-ént 300 db. ké'nyvaras pontyot, lehalászik 200 db-t, hol van a hiányzó 100 db?, vagy behelvezem kh-ént 15 db. egy'nyvaras harsát és ugyanannyi süllőt, pontv ivadékom származott kh-ént 700 db — kh-ént csak 2-2 rava'ozót helyeztem el, származott kh-ént 2800 db. ivadék, melyik a kedvezőbb, előző esetben az ivadékok átlag 14 dkg-osak, utóbbi esetben, 8 dkg-osak voltak stb.).

Ezek után talán bővebben nem is kell bizonyítgálnom a pontos feljegyzések szükségességét, kívánom, hogy elgondolásom helyeslői győződjenek meg annak gyakorlati hasznáról is.

Irodalom—könyvismertetés.

A «Fogas». Kiadja id. Zimmer Ferenc halázmester, m. kir. keresk. főtanácsos. Budapest, 1940. 36 oldal, 1 kiviteli térképpel és két balatoni kén-műmelléklettel. (A Magyar Távirati Iroda rt. nyomdájából.)

Id. Zimmer Ferenc köztiszteletben álló szakemberünk jó szolgálatot tett e szép kiállítású, érdekes tartalmú könyvecske közreadásával, mely a Balaton legnemesebb halára vonatkozó igen értékes tudnivalók gyűjteménye.

Az előszót a kiadó írta. Ebben visszanyilatást vet a Balaton Halászati r. t.-gal annak megalakulása óta mai napig fennálló kereskedelmi összeköttetésére. A balatoni fogas fő-árusítója, e hal exportjának lebonyolítója a Zimmer Ferenc halkereskedelmi r. t. Közén és Nyu'ateurópának alig van olyan fővárosa, nevezetesebb központja, nagy világfürdője és üdülőhelye, ahová Zimmerék agilitása és szakavatott irányításával a Balaton e nagyszerű terméke el ne jutna! A Balaton e hal-csemegéje mindenütt megbecsülésnek is örvend. Ebben nincs is hiba.

Amit kifogásol a halázmesterek és halkereskedők e magyar kifizésége, az inkább arra vall, hogy a Balaton fogasa valóban nagyon híres. Mert csak ilyen hírneves áru- és exportteikkel szokott megtörténni, hogy — hamisítják azokat. Más is hoznak forgalomba mellettük — ugyanazon a néven. Ez ellen emeli fel szavát és ezért szólaltatja meg Lukács Károly dr.-t a Balaton Halászati

ny. ügyvezető igazgatóját, lapunknak is kiváló munkáját a továbbiakban. Lukács dr. összegyűjtötte — szakdolgozattal és nagy lelkiismeretességgel — hiánytalanul összes szakirodalmi adatokat a legrégebb időktől napjainkig, amelyek a Balaton e halnevezetességével foglalkoznak s közül ezekből jellemző idézeteket abból a célból, hogy kimutassa a Balaton fogasának *különbözőségét* s ezekből való *Lucioperca sandra* (Régebbi tudományos név: *Perca lucioperca*) halaktól.

Végső következtetése mindezekből az, hogy a balatoni fogas mint rendszertani fogalom más vizek fogassüllőjével nem osztható meg, tehát *Lucioperca sandra*, de ennek helyén mégis egy *megkülönböztethető*, és a megkülönböztetését és megbecsülését mindenképpen *megérdemlő* lokálizációja.

Ugyanezt a meggyőződést bel- és külföldi szakemberek állatkozataival a kiadó is támogatja.

Mindezek olyan megállapítások, melyekben egyetlen kétséget sem keltelkedik és tudunkkal soha sem állítottak olyannal, amely megállapításokkal ellenkező nézeteket. Még ma sem hallottam, hogy a balatoni «fogas» valaki lecsúszta volna, vagy azt állította volna, hogy más vizek *Lucioperca sandra*-ja szebb, vagy jobb ízű annál. A hozzájárulók mind tudják, hogy olyan világos *ezüstös fényű* és *ízű* *Lucioperca sandra* másutt nem terem; *olyan* *megben és egyöntetű minőségben* pedig hazánkban sehol nem terem ez a halfaj, mint a Balatonban.

A Balaton fogásával, mint magyar export cikkkel ezért nem is versenyezhetnek *napjainkban* sem tőzgasdagaink, nem nyílt vízi halászataink. Megtévésztés pedig még laikusok esetében is csak szórványosan fordulhat elő azóta (1931), mióta a Balaton Halászati R. t. minden bel- és külföldi forgalomba kerülő darabot «Balaton — B. H. T.—Fogas» védjeggyel lát el. (L. a két képet a 47. oldalon.)

A «fogas» név használata azonban mindezek ellenére a valóságban zavaros, amint a múltban is az volt. Ennek oka van. Ez a név *eredetileg a Balaton környékére* orfított; de csak az odavaló nagy példányokra. Régen halfontosakra, utóbban a legalább másfél kilósokra. Herman Ottó: *A Magyar Halászat Könyve* II. köt. 1887. 63—665. és 669—670. oldal.) A név *irigylet* volt és ma is, természetesen hát, hogy régen elterjedt országszerte, sőt utárainkon messze túlra is és fogasként áruáltak a kissé leélt halaszkok és halkereskedők és *tálatlak vendéglők* is, ami sohasem látta a Balatont. Ez ma már a fenti okból nehezebben és ritkábban ugyan, de még mindig megtörténik.

A könyv kiadójának és írójának részéről készséggel adnak abban is, hogy a balatoni «fogas»-nál nem az egyes példányok mérete, nagysága a legfontosabb, hanem azoknak a *balatoni eredete*.

Sok vendéglős azonban annyira konzervatív, hogy a védjegyzett valódi balatoni «fogas» *e védjeggyel találja*, de még mindig csak *balatoni süllőnek* nevezi étlapján, ha példány nem üti meg a «mértéket». (1 és fél, vagy legfeljebb 1 kg.) Ez azért van így, mert a «fogas» név éppen a balatoni árucikk híressége folytán általános magyar konyhafüggészeti szak kifejezés is lett, amely nagy példányokat jelent a halfajtából, amellyel tudatosan, de még többször utóbban nem is szándékosan «*visszaélnek*» (l. az idézett munka 86. lapján a mesterszótárt, ha a halpéldány szép nagy, e nem balatoni eredetű, hanem máshonnan való «*fogas-süllő*»). (Ez a kettős név Herman Ottó magyar tudományos levezetése a *Lucioperca sandra* halfaj bárholnan való, bárilyen méretű példányaira, megkülönböztetésül a *köcsüllő*-el szemben, mely más halfaj: *Lucioperca volgensis*, bár közeli rokona az előbbinek.)

A könyvecske a «fogas» név védelme céljából pompásan an megírva és hisszük, hogy hozzá fog járulni a még mindig zavaros halnév helyes használatához.

Dr. Unger Emil.

Taucherfischerei. Von Honved-Minister i. R. Baron Alexander Szurmay, Budapest. *Der Angelsport*, Nr. 3. März 1940. Berlin. S. 29-30.

Vitéz uszoki Szurmay Sándor báró, a magyar sport- és halászsportok kiválósága, az Országos Halászati Egyesület alelnöke a fent nevezett német szaklapba írt igen érdekes cikket a bűvárhalászatról. — Bevezetésében visszailleszt a német lap múltévi 12. számában megjelent «Die Jagd (Das Fischen) unter Wasser» c. cikkre, mely a halászlőről szól, de felszerelés nélkül úszónadrágban a sziklás tengerpart 2 m-es vízébe bocsátkozik és ott szigonnal ejti el a halakat biztonságban érző halakat s — gyakran küszködve — a zsinórral felfelé igyekszik. «Mivel az ember mintegy

két percig bír lélekzet nélkül víz alatt tartózkodni, ezt az egész dolgot ennyi idő alatt kell elvégeznie, ami rendkívüli teljesítmény. Aki ilyen vízalatti vadászatra adja fejét, valóban jó szakmányt érdemel meg!»

Ezután leírja az illusztris szerző Kovács József bűvárhalász munkáját, az én múlt év márciusában a «Bűvár»-ban megjelent cikkem alapján, az ott (és a «Halászat»-ban is) megjelent két felvételemmel illusztrálva, majd a következőket fűzi hozzá: «Ezek után az olvasóra bízhatjuk annak megítélését, hogy e bűvárnak a munkája tél idején könnyű-e, vagy nehéz. Évekre visszamenőleg vannak e téren tapasztalatai, igen jó úszó és a bűvársisak leemelése után a legcsekélyebb fáradtság sem látszott rajta.»

«Lássuk most e vízalatti vadászat másik oldalát is. Szenvedélyes sporthorgászok segítségért kiáltanak, sőt nemzedéki megállapodások szükségét vetik fel az ilyenféle «rablóhalászat» ellen. Mert így kifogják a legjobb anyahalakat, melyek éppen a téli nyugvóhelyük elhagyása után a halszaporodásról biztosan gondoskodnának. A törvények mindenütt kéméleti időket írnak elő az ivási időszakokra és legkisebb méreteket állapítanak meg az értékesebb halfajokra. — Ezeket úgy állapítják meg, hogy minden ilyen hal legalább egyszer gondoskodhassék utódokról.» Ezután a tilos fogási módokat és eszközöket ismerteti a szerző a magyar halászati törvényből, majd így folytatja: «a legkisebb méretet elért halak kifogására vonatkozólag — a kéméleti időszakokon kívül — nincsenek megszállt korlátozások. Meg is kell engednünk, hogy könnyen érthető okokból akkor gazdálkodunk a leghelyesebben, ha mindenféle hal az elért méreten felül, miután így a szaporodásról gondoskodhatott már, — kikerül a vízből. Ez az alap gondolata a halászati törvényeknek minden államban. Mihelyt azonban a folyamszabályozás a halak ivását megnehezíti, vagy lehetetlenné teszi, ivadékkal és apró halak behelyezésével kell segíteni.»

Szurmay öccsellenciája természetesen megéri és megérdemli mindenkivel a sporthorgászok aggodalmait is, midőn rámutat eme nagyértékű cikkében is a hazai nyíltvízi halászatok nagy bajaira, főként az orvhalászok hihetetlen elszaporodására, ezek büntetésének csekély hatékonyságára, enyhességére, némely bérlők rablógazdálkodására, a legkisebb méretek be nem tartására, stb. «Csak két-három év óta mutatkozik némi javulás» — írja — «mivel a bérlők is belátták, hogy nem mehet már így tovább! Így hát nem csoda, ha sporthorgászaink is részt kérnek. Ilyen hosszú hajt után éppen most, mikor a viszonyok kissé javulnak, az ilyen új és a halállományt ilyen mélyen érintő fogási módot lehet még helyeselni is?»

«Nagy különbség van azonban a bűvárhalász és az orvhalászok munkája között, az utóbbiakat csak ritkán lehet valóban tettenérni. A bűvárral azonban egész apparátus dolgozik együtt és őt jelentkezésre is rá lehet szorítani és halászatát ellenőrzés alá lehet helyezni. Ez minden esetben könnyebb dolog, mint az orvhalászok ezreinek ellenőrzése a horgok százaival ellátott s az éjszaka leple alatt működő fenékszínorszerszámaikkal, stb.»

«Mindenesetre bölcs megfontolás és szigorúbb ellenőrzés kell a halászat minden vonatkozásában a jövőben, végre az egész vonalon. Szigorúbb büntetések szükségesek az orvhalászokra és minden törvényellenes cselekedetre. E tekintetben a bűvárhalászat bizonyára kevesebb gondot fog okozni, mint a vizek kizsákmányolásának egyéb, tiltott eszközökkel való gyakorlása» — fejezi be kitűnő külföldi cikkét a szerző.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Jegyzőkönyv.

az Országos Halászati Egyesület választmányának 1940. évi március hó 29-iki üléséről.

Jelen vannak:

Répássy Miklós és vitéz báró Szurmay Sándor alelnökök, vitéz Barcza Imre, Corchus Zoltán, gróf Festetics Sándor, Illik Viktor, Köhler Géza, dr. Paluzsa László, dr. Raskó Pál, dr. Schulmann Emil, dr. Unger Emil választmányi tagok, Heinz Pál igazgató, Hallóssy Ferenc, Kontur György titkár.

Távolmaradásukat kimentették:

Báldy Bálint, Corchus Dezső, Iklódy Szabó János, Kovács Vilmos, Nyáry János, Ribánszky József, Zimmer Ferenc és ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagok.

Répássy Miklós alelnök megnyitja az ülést és felkéri az igazgatót a tárgvsorozat ismertetésére.

Heincz Pál igazgató Hallóssy Ferencet kéri fel az 1939 évi zárszámadás és az 1940 évi költségelőirányzat előterjesztésére.

Hallóssy Ferenc bejelenti, hogy az 1939 évi zárszámadást a mai napon a számvizsgáló bizottság tagjai megvizsgálták és azokat helyesnek találták. Jelen zárszámadás valamint a vagyonskimutatás, a kiállítási és tanulmányalap kimutatása és végül az 1940 évi költségelőirányzat jelen jegyzőkönyvhöz csatolhatik. Főbb tételek az alábbiak:

Az egyesületnek 1939 évben összesen 8481.39 P bevétel volt, ebből az előző évi maradvány 2315 P. 1939 december hó 31-én az Egyesület készpénzvagyonra 3075 P 99 fillér, amelyhez 4400 K. névértékű M. Á. T. záloglevél és 7000 K. névértékű 6 %-os hadikölcsönkötvény járul.

A kiállítási és tanulmányalap összes bevétele 1939 évben 1224 P 76 fillér, amelyből 724 P 76 fillér az 1938 évi maradvány, 1939 évi december hó 31-iki maradvány 814 P 36 fillér.

Az Egyesület 1940. évi költségelőirányzata 46.618 P bevételt és ugyanannyi kiadást tüntet fel. A magas költségelőirányzatot az új halászati pavillon építési és üzemi költségeire felvett 40618 P okozza.

A választmány a fenti bejelentéseket tudomásul veszi és jóváhagyás végett az egyesület közgyűlése elé terjeszti.

Heincz Pál igazgató ismerteti az új halászati csarnok építésével kapcsolatos kiadásokat. Örömmel jelenti, hogy dacára a hatalmas nehézségeknek és főképp az időjárás viszonyosságoknak az épület és kiállítás a mai napra teljesen elkészült és a sajtó bemutató alkalmával legteljesebb elismerést aratott. Az épülettel kapcsolatban büszke égvünk annál nagyobb, mert a kiállításon löbb régi pavillonban még serényen folyik a berendezési munka, ugyanakkor amikor mi már teljesen készen állunk.

Az új halászati csarnokkal kapcsolatban az alábbi költségek irányoztattak elő:

Építésre	28.000 P
Berendezésre	7.000 „
Összesen	35.000 P

Az eddig befolyt pénzáradmányok:

1. Földművelésügyi Miniszter	20.000 P
2. Külkereskedelmi Hivatal	4.970 „
3. Magyar Tógazdaságok R. T.	3.000 „
4. Balaton Halászati R. T.	1.000 „
5. Corchus Dezső és Zoltán	500 „
6. OMGE.	500 „
7. Soroksári Dunaági h. t.	500 „
8. Sumonyi Tógazdaság	200 „
9. Zimmer Ferenc R. T.	300 „
10. Zimmer Ferenc R. T. (hirdetés és propaganda füzet)	150 „
11-12-13. Velencetavi, Barta Lipótné és Wilhelm Endre	150 „
Összesen	31.270 P

Befolyt ezenkívül	
14. Illik Viktor hérfizetése öt évre	5.000 „
Összesen:	36.270 P

A 35.000 P költségelőirányzattal szemben az alábbi előrelátható túlkiadások lesznek:

Nagypál Imre vállalkozó túlkövetelése	2.318 P
Víz és villanydíj előreláthatólag	600 „
Vízvezeték és nyomásfokozó szerkezet előreláthatólag	600 „
Pótvillanyszerelés	300 „
Kiállítás alatti felügyelet	300 „
Különbféle anyagok	300 „
Propaganda füzet	1.200 „
Előre nem látottakra	300 „
Vízmeister és egyéb személyjel díjazása	300 „
Építésvezető	250 „
Túlkiadás összesen:	6.818 P
Halászati csarnok építésére előirányzott összeg, amely a február hó 26-iki ülésen letárgyaltatott	35.000 „
Összesen:	41.818 P
Befizetésekből jelen pillanatban rendelkezésre áll	36.270 „
Túlkiadás	5.548 P
Propaganda füzetből megtérül	1.200 „
Tehát előrelátható túlkiadás, amelyet még az alakozásból kell fedezni	4.348 P

A túlkiadást az Egyesület saját vagyónból tudja részben fedezni. Dr. Paluzsa László hajlandó hitel formájában az Egyesület rendelkezésére bocsátani a fenti kb. 4.000 P összeget, addig is, amíg az Egyesület ezt megkapja.

Répássy Miklós a hitel felajánlást úgy a maga mint a választmány nevében megköszöni.

A választmány az igazgató jelentését egyhangúlag tudomásul veszi.

Répássy Miklós előadja, hogy a halászati pavillon létesítéséhez a legnagyobb áldozatot a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltósága hozta a 20.000 P-ös hozzájárulásával, erre való tekintettel javasolja, hogy az Egyesület köszönő feliratban forduljon a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltóságához.

Ugyancsak jegyzőkönyvi köszönet megszavazását javasolja az építkezés ellenőrzésével megbízott Országos Halászati Felügyelőségnek, valamint dr. Kiss Tibor műépítész adjunktus úrnak és viléz Nagypál Imre építésznek.

A választmány a fentiekhez egyhangúlag hozzájárul. Az utolsó választmányi ülés óta az Egyesülethe való belépésüket kérték:

Herceg Eszterházy László uradalma Majsza, ifj. dr. Szabó Zoltán Budapest,	
Kiss Ernő Budapest (Magyar Tógazdaságok R. T.),	
Nyerges Elemér	„
Csima Jenő	„
Drescher György Kaposvár	

Ezenkívül az év folyamán 13-an léptek be az Egyesülethe. Ezeket a korábbi választmányi ülés már letárgyalta. Megerősítés végett a közgyűlés elé fogja terjeszteni.

Tárgyaltatott az alapszabály módosító bizottság jelentése. A február hó 26-iki választmányi ülés által kiküldött bizottság III. hó 16-án összejött. A bizottság elnöke Répássy Miklós előadja, hogy a visszacsatolt területekkel kapcsolatosan az Egyesülethe belépések folyamatban vannak, de még nem látható szám szerint tisztán, hogy ez milyen taglétszám szaporulattal fog járni és ennek következtében a választmány újabb megállapítása milyen mértékben volna indokolt. Ezért az ötös bizottság egyelőre a választmány elé javaslatl nem járul.

Tárgyalás előtt megállapítandók volnának az alapszabály módosításánál követendő főbb irányelvek. Kíváncsinos azonban, hogy az Egyesülethe való belépésre hívjuk fel úgy a Csonkaország, mint a Felvidék halásztársadalmát. Ha azután a tagok létszámának növekedését látjuk, úgy a választmányi tagok létszáma is növelhető.

Köhler Géza előadja hogy a választmányi tagok létszámemelésére, az emberi természet figyelembevételével, bizdítólag hatna az Egyesülethe való belépést illetőleg.

A választmány tudomásul veszi az elnök jelentését és az ilyen irányú előterjesztést fog a közgyűlésnek javasolni.

Tárgyaltatott az üresedésen lévő 2 választmányi tagság helyének betöltése. A választmány a közgyűlés elé terjeszti, hogy a 2 megüresedett választmányi tagság helyére tagul Illésy Zoltánt és dr. Purgly Sándort javasolja.

Heincz Pál kéri a számvizsgáló bizottsági tagsága alóli felmentését és maga helyett Hallóssy Ferenc miniszteri osztálytanácsos beválasztását, aki mint volt pénztáros az Egyesület pénzügyeit a legjobban ismeri.

A választmány a javaslatot egyhangúlag tudomásul veszi.

Felolvasztatott a gödöllői koronauradalom igazgatójának dr. Kelemen Imrénének levele a mezőgazdasági kiállítási halpropaganda tárgyában. A választmány ugyanezeket az intenciókat vallja és meg is valósította. Megbízza az igazgatót, hogy Kelemen Imrénének fejezze ki köszönetét.

Tárgyaltatott a takarmány kivitel megakadályozása iránti beadvány.

Tekintettel arra, hogy a földművelésügyi kormány már hasonló intézkedéseket tett, viléz Barcza Imre javasolja, hogy az Egyesület olyan irányban forduljon a földművelésügyi kormányhoz, hogy a nyár folyamán a takarmány (kukorica) behozatallal segítsen a haltermelésen.

Többek hozzászólása után tárgyalatott a tógazdaságokra vonatkozó kérdőívek kiküldése, az írás és a várható ivadékmennyiségre vonatkozólag.

A választmány célszerűnek tartja, hogy az Országos Halászati Felügyelőség útján történjen a kérdőívek kiküldése és felkéri az igazgatót, hogy a «Halászati»-ban erre vonatkozólag megfelelő közleményt tegyen közzé.

Több tárgy nem lévén az ülés bezáratott.

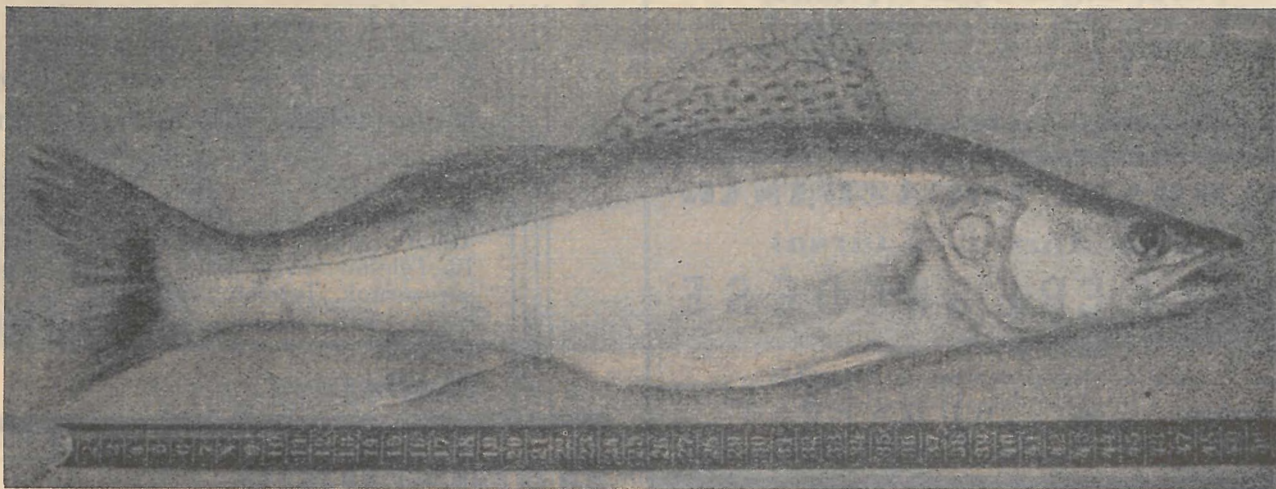
kmf.

Kontur György
titkár

UJDONSÁGOK - VEGYESEK.

Tokok felvonulása a Dunán. — Lapunk áprilisi számában meg mertem jósnálni, hogy a nagy vízáradás következményeképpen az Alduna halainak felvándorlása várható, melyek közt tokfélék, sőt talán vizák is lesznek. Ez már be is következett amennyi-en május elején a magyar Dunáról tok-

Gyors értesítés esetén lehetőleg a helyszínre is elmegyünk s a halat a halással együtt lefényképezzük és a felvételt lapunkban közöljük. Esetleg távi uti költségét megtérítjük. Minden bejelentett esetről megemlékezünk lapunkban. E célból az is elegendő, ha a szerkesztőséget egyszerű levelezőlapon értesíti a ritkább, vagy ritka nagyságú halat fogott halász címének pontos közlésével és megírja, hogy a fogott hal *hol lenne megtekinthető.*

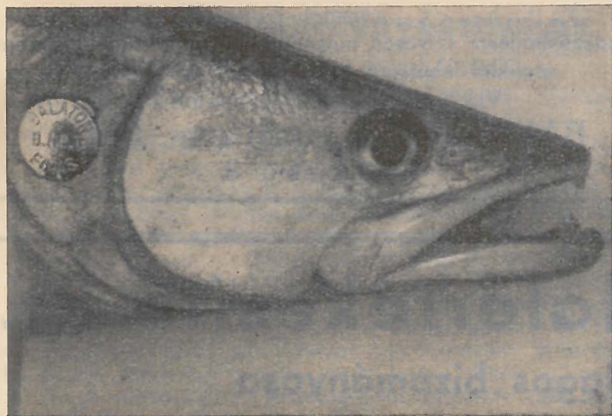
A balatoni fogas kilón felüli példánya. (A 43 és 45 oldalon található cikkhez.)

fogások híre érkezett. — Jelentést ugyan csakis Illik Viktor főhalászmester tagtársunk adott erről eddig, egy másik eset azonban véletlenül jutott tudomásomra.

1) Illik Viktor esztergomi halászaik közül *Rendás Ferenc* mester és segédei május 3-án fogtak egy másfél méter hosszú és 26 kg.-os *szintokot* (sima tokot), melynek tudományos neve *Acipenser glaber Heckel*. Német neve: Glattstör.

A hálóban két darab ilyen tok volt, de a másik megszőkött. A zsákmányul ejtett példány a népszigeti Illik-csárda bérkájába került, ahol napokig mutogatták a látogatóknak. Egyik délutáni napilapba is bekerült az eset, a hal fényképével együtt.

2) Ezzel csaknem egyidejűleg került elő a Dunából Ercsinél *Herbold József* oltani halász mester zsákmányaként ugyanezen fajnak egy másik, még nagyobb példánya, mely 170 cm. hosszú, és 32 kg. súlyú volt. Ezt véletlenül

A „védjegyzett“ balatoni fogas feje. Zimmer László igazgató úr szívesfégből. (A szerkesztő felvételei.)

pillanottam meg a Pironcsák-halkereskedésben május 4-én délelőtt. Egyik igen jónevű budapesti vendéglősről személyesen vette meg ott s 7 kg. ikrájából 5 kg. legfinomabb valódi kaviárt nyert.

Haléleltani szempontból igen fontos lenne, hogy a «Halászat» szerkesztője minden ilyen nevezetes, ritkább halfogásról pontosan és idejében értesítést kapjon. Ismételten ezúton kérjük tehát, különösen a Dunán és Tiszán, de egyebütt is dolgozó halászokat, szíveskedjenek a szak-tudomány, de saját érdekükben is a ritkább halpéldányok fogását nekünk lehetőleg azonnal bejelenteni. (Halászat, Budapest II., Herman Ottó út 15. Telefon 152—298.)

Azt is köszönettel veszi lapunk, ha *utólag értesíti valamelyik* halászcsoportunk, hogy ilyen vagy másféle fajú tokot esetleg vizát ő már szintén fogott s megírja hol, mikor és milyen eszközzel történt a fogás, s hogy a hal mekkora volt s hogy ikrás, vagy tejes volt-e. (Az 1.) alatt említett szintok fényképét jövőhavi számunkban közöljük.)

Dr. Unger Emil.

Halátlagárak a budapesti Vásár és Vásárcsarnokok hivatalos árjegyzései alapján az 1940. év első énegyedében (január—március hónapokban).

Élő középponty nagybani átlagár	1.665 P/kg.
Élő középponty kicsibeni átlagár	1.916 P/kg.
Jegelt középponty nagybani átlagár	1.404 P/kg.
Jegelt középponty kicsibeni átlagár	1.518 P/kg.
Élő harcsa nagybani átlagár	2.63 P/kg.
Élő harcsa kicsibeni átlagár	3.251 P/kg.
Jegelt harcsa nagybani átlagár	2.617 P/kg.
Jegelt harcsa kicsibeni átlagár	3.119 P/kg.
Élő csuka nagybani átlagár	2.155 P/kg.
Élő csuka kicsibeni átlagár	2.570 P/kg.
Jegelt csuka nagybani átlagár	1.554 P/kg.
Jegelt csuka kicsibeni átlagár	2.069 P/kg.
Ala'oni fogas kicsibeni átlagár	5.408 P/kg.

Kontur Gy.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő r.t. és Zimmer Ferenc halkereskedelmi r. t.-től nyert értesítés szerint április hó folyamán a nagybani halárak kilógrammonként a következők voltak:

	egész nagy	2.10	P
	nagy	2	P
Édes vízi élőponton	közep	1.80—1.90	P
	kicsi	1.70—1.80	P
	nagy	1.0—1.70	P
Édes i i jegelponty	közép	1.20	P
	kicsi	0.60—1.30	P
	I. o zt.	—	P
Fogassüllő	II. oszl.	—	P
	III. oszl.	3.20—6.	P
	IV. oszl.	—	P
Harcsa élő	nagy	2.30—4.	P
	kicsi	—	P
Harcsa (jegelt)		1.60—3.20	P
Csuka	élő	2.—2.50	P
	jegelt	1.20—2.20	P
Compó	élő	1.—1.20	P
	jegelt	0.60—0.90	P
Kárász	élő	1.—1.40	P
	jegelt	0.5 0.65	P

Forgalom élénk.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

Okleveles halászmestert

keres

Gróf ESTERHÁZY TAMÁS

uradalmi erdőgondnoksága

NEMESHANY

Zala vm.

SUMONYI TÓGAZDASÁG

Tóth József és társai

HALKERESKEDÉSE

Folyóvízi és tavi halak
vétele és eladása nagyban és kicsinyben.

TELEFON: 185-740,

BUDAPEST

IX., Központi Vásárcsarnok

BARTA LIPÓTNÉ HALKERESKEDŐ

TELEFON:

Iroda: 185-0-71.

Üzlet: 185-5-84.

BUDAPEST, IX., KÖZP. VÁSÁRCSARNOK

Az ország számtalan tógazdaságától kapom a legkitűnőbb elismeréseket, melyszerint a gumüzememben sokévi tapasztalattal készített

gumi halászcizmák

tartósság tekintetében utolérhetetlenek. — Hosszúszerű halászcizmáim a legnemesebb és legerősebb autógumiból készülnek és dacára annak, hogy ára szokatlanul olcsó, mégis

HARCSAIVADÉKOT

keresünk. Ajánlatokat MIKOSDI URADALOM, Mikosdpuszta,
Vas megye, kérjük.

ZIMMER FERENC

Halkereskedelmi Rt.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő- és jegelthalat.

Központi telep: IX., Gönczy Pál-u. 4. Telefon: 185-4-48.

Fióküzletek: IX., Központi vásárcsarnok. Telefon: 185-4-48. — V., gr. Tisza István-u. 10. Telefon: 181-6-79. — VII., Garay-téri vásárcsarnok. Telefon: 130-4-48.

Iroda: VIII., Horánszky-utca 19. Telefon: 135-3-39.

Budapest.

Halászháló

puha inslég és kötél, hálófonal, párafa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

Ádám Miksa Rt.-nál, Bpest.

Főüzlet: IV., Ferenc József rakpart 6-7. A Ferenc József híd és Erzsébet híd között. Telefon: 18-59-65.

Fióküzlet: VII., Thököly-út 16. szám. A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt. Telefon: 13-98-61.

a tartóssága fölülmul minden más anyagból készült halászcizmát. —

Kérdezősködére szívesen megnevezem, hogy mely tógazdaságoktól lehet érdeklődni, a nagyon bevált VULKÁN-HALÁSZCSIZMÁIMRÓL

BARNA BÉLA gumiüzem, PÉCS
Ferenciek-u. 8.

Halbizományi és Halértékesítő Rt.

A Magyar Tógazdaságok Rt. kizárólagos bizományosa

Igazgatóság: Budapest, V., József-tér 8. Telefon: 18-09-21, 18-09-22.

Levélcím: Budapest 4, postafiók 271. Távirati cím: Tógazdaságok.

Telep és iroda: Budapest, IX., Csarnok-tér 5. Telefon: 18-56-36.

Elárusítóhely: Budapest, IX., Központi Vásárcsarnok. Telefon: 18-56-36.

Szállítási iroda: Budapest, I., Budaörsi-út 87. Telefon: 26-87-16.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok Rt. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű, gyorsnövésű egy- és kétnyaras tenyészpontyot, anyapontyot, minden más tenyészhalat s megtermékenyített fogassülőikrát.

